

Predmet C-620/19

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

20. kolovoza 2019.

Sud koji je uputio zahtjev:

Bundesverwaltungsgericht (Njemačka)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

4. srpnja 2019.

Podnositelj revizije, žalitelj i tuženik:

Land Nordrhein-Westfalen

Druga stranka u revizijskom i žalbenom postupku i tužitelj:

D.-H. T. u svojstvu stečajnog upravitelja za imovinu društva J & S Service UG (haftungsbeschränkt)

Bundesverwaltungsgericht (Savezni upravni sud)

RJEŠENJE

[*omissis*]

U upravnom postupku

osobe D.-H. T. u svojstvu stečajnog upravitelja
za imovinu društva J & S Service UG (haftungsbeschränkt),
[*omissis*] Euskirchen,

tužitelja, druge stranke u žalbenom postupku
i druge stranke u revizijskom postupku,

[*omissis*] [**orig. str. 2.**]

protiv

Land Nordrhein-Westfalen,
[*omissis*]

tuženika, žalitelja
i podnositelja revizije,

[omissis]

intervenijent:
Vertreter des Bundesinteresses
beim Bundesverwaltungsgericht,
[omissis] Berlin,

7. vijeće Bundesverwaltungsgerichta
[omissis]

odlučilo je 4. srpnja 2019.:

Postupak se prekida.

Sudu Europske unije upućuju se sljedeća pitanja u pogledu tumačenja Uredbe (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ (Opća uredba o zaštiti podataka) (SL 2016., L 119, str. 1.) u okviru prethodnog postupka u skladu s člankom 267. UFEU-a: **[orig. str. 3.]**

1. Služi li članak 23. stavak 1. točka (j) Uredbe (EU) 2016/679 i za zaštitu interesa financijskih tijela?
2. Ako je odgovor potvrđan, obuhvaća li se izrazom „ostvarivanje potraživanja u građanskim sporovima” i obrana financijskog tijela od građanskopravnih zahtjeva i trebaju li ti zahtjevi već biti postavljeni?
3. Dopušta li se odredbom iz članka 23. stavka 1. točke (e) Uredbe (EU) 2016/679, o zaštiti važnog financijskog interesa države članice u poreznim pitanjima, ograničenje prava na pristup predviđenog člankom 15. Uredbe (EU) 2016/679 radi zaštite od građanskopravnih zahtjeva za pobijanje pravnih radnji u stečajnom postupku upućenih financijskom tijelu?

Obrazloženje:

I

- 1 Tužitelj je stečajni upravitelj. On za provjeru zahtjeva za pobijanje pravnih radnji u stečajnom postupku od nadležne porezne uprave traži porezne informacije o stečajnom dužniku, jednostavnom društvu s ograničenom odgovornošću.

- 2 Porezna uprava odbila je njegov zahtjev, podnesen na temelju Informationsfreiheitsgesetz (Zakon o slobodi informiranja) savezne zemlje Sjeverne Rajne-Vestfalije, za pristup podacima o prijetnji izvršenja mjera ovrhe i izdavanju nalogâ za izvršenje, primljenim uplatama, datumu saznanja za dužnikovu platnu nesposobnost i o slanju bankovnih izvadaka iz baze podataka o svim ondje zabilježenim vrstama poreza za porezno razdoblje od ožujka 2014. do lipnja 2015.
- 3 Verwaltungsgericht (Upravni sud) je većim dijelom prihvatio tužbu koja je protiv toga podnesena. Oberverwaltungsgericht (Visoki upravni sud, Njemačka) je odbio žalbu tužene savezne zemlje: pravo na informiranje ne dokida se propisima specifičnima za područje poreznog postupnog prava, a ne postoje ni razlozi za isključenje. Točno je da su zatražene informacije u materijalnom pogledu obuhvaćene područjem zaštite porezne tajne, ali ih, kada je riječ o stečajnom upravitelju, nije potrebno držati tajnima isto kao ni **[orig. str. 4.]** kada je riječ o ispitaniku o čijoj se poreznoj situaciji radi. Pokretanjem stečajnog postupka, ovlast raspolaganja poreznim podacima prenesena je na stečajnog upravitelja. Taj se prijenos odnosi i na poslovne tajne i porezne podatke, u mjeri u kojoj je to potrebno za pravilno upravljanje stečajnom masom i odvijanje stečajnog postupka. Stečajni upravitelj može od stečajnog dužnika zahtijevati podatke o svim okolnostima koje se odnose na postupak. Dužnost suradnje stečajnog dužnika uključuje i obvezu da se porezna uprava oslobodi porezne tajne; stoga se odstupa od njegovih interesa u pogledu povjerljivosti.
- 4 Podnošenjem prijedloga za reviziju koji je Berufungsgericht (Žalbeni sud) prihvatio zbog temeljne važnosti predmeta, tuženik ostaje pri svojem zahtjevu da se tužba odbije.

II

- 5 Potrebno je prekinuti postupak i zatražiti prethodnu odluku Suda Europske unije (u daljnjem tekstu: Sud) o pitanjima navedenima u izreci rješenja (članak 267. UFEU-a).
- 6 1. Relevantne odredbe prava Unije su članak 1. stavak 1., članak 4. točka 1., članak 15. i članak 23. stavak 1. točke (e), (i) i (j) Uredbe (EU) 2016/679.
- 7 2. Relevantne odredbe nacionalnog prava dodane su tijekom revizijskog postupka, na temelju Zakona [*omissis*] od 17. srpnja 2017. u Abgabenordnung (Opći porezni zakonik, u daljnjem tekstu: AO) te su stupile na snagu 25. svibnja 2018. Te odredbe glase:
- 8 Članak 2.a Područje primjene odredbi koje se odnose na obradu osobnih podataka
„(3) Odredbe ovog zakona i poreznih zakona, koje se odnose na obradu osobnih podataka ne primjenjuju se ako se neposredno ili u skladu sa stavkom 5. primjenjuje pravo **[orig. str. 5.]** Europske unije, konkretno, Uredba (EU) 2016/679 [...] u verziji koja je na snazi”.

„(5) Ako nije određeno drukčije, odredbe Uredbe (EU) 2016/679, ovog zakona i poreznih zakona koje se odnose na obradu osobnih podataka fizičkih osoba analogno se primjenjuju na informacije koje se odnose na

1. preminule fizičke osobe čiji je identitet utvrđen ili se može utvrditi, ili
2. društva, udruženja osoba s pravnom osobnošću ili bez pravne osobnosti ili imovinu, čiji je identitet utvrđen ili se može utvrditi.”

9 Članak 32.e Odnos prema drugim pravima na pristup i informacije

„Ako ispitanik ili treća osoba u skladu sa Zakonom o slobodi informiranja od 5. rujna 2005. (BGBl. I str. 2722.) u verziji koja je na snazi ili u skladu s odgovarajućim zakonima saveznih zemalja u odnosu na financijsko tijelo ima pravo na pristup informacijama, po analogiji se primjenjuju članci 12. do 15. Uredbe (EU) 2016/679 u vezi s člancima 32.a do 32.d. Dodatni zahtjevi za informiranje o poreznim podacima u tom su pogledu isključeni. Članak 30. stavak 4. točka 2. u tom se pogledu ne primjenjuje.”

10 Članak 32.b Informacije koje financijsko tijelo treba pružiti ako osobni podaci nisu dobiveni od ispitanika

„(1) Obveza financijskog tijela da pruži informacije ispitaniku u skladu s člankom 14. stavcima 1., 2. i 4. Uredbe (EU) 2016/679 ne vrijedi u iznimnim situacijama iz članka 14. stavka 5. Uredbe (EU) 2016/679 i članka 31.c stavka 2.

1. u slučaju kada pružanje informacije

(a) ugrožava pravilno izvršavanje zadaća za koje su nadležna financijska tijela ili druga javna tijela, u smislu članka 23. [orig. str. 6.] stavka 1. točaka (d) do (h) Uredbe (EU) 2016/679 ili

(b) [...]

se stoga odstupaju od interesa ispitanika u pogledu pružanja informacija. Članak 32.a stavak 2. primjenjuje se analogno.”

11 Članak 32.c Pravo ispitanika na pristup

„(1) Pravo ispitanika na dobivanje informacija od financijskog tijela u skladu s člankom 15. Uredbe (EU) 2016/679 ne vrijedi u slučaju

1. kada ispitanika na temelju članka 32.b stavka 1. ili stavka 2. nije potrebno informirati,

2. kada bi dostavljanje informacija utjecalo na pravni subjekt financijskog tijela u smislu postavljanja, ostvarivanja ili obrane građanskih potraživanja ili u smislu obrane u pogledu potraživanja koja su mu upućena u građanskim sporovima, u smislu članka 23. stavka 1. točke (j) Uredbe (EU) 2016/679; obveza financijskog

tijela u vezi s dostavljanjem informacija u skladu s građanskim pravom ostaje nepromijenjena,

[...]”.

III

- 12 Prethodna pitanja bitna su za donošenje odluke u ovom predmetu. O odgovoru na ta pitanja ovisi ishod tuženikove revizije. Sud treba pojasniti ta prethodna pitanja jer ona nisu pojašnjena ni u njegovoj sudskoj praksi niti je odgovor na njih očit. Sljedeća razmatranja relevantna su za prethodnu odluku i za svako od prethodnih pitanja:
- 13 Uredba (EU) 2016/679 ne primjenjuje se izravno na situaciju na kojoj se temelji ovaj slučaj; nije riječ ni o osobnim **[orig. str. 7.]** (poreznim) podacima koji se odnose na pojedinca u smislu članka 1. stavka 1., članka 4. točke 1. Uredbe (EU) 2016/679, ni o pravu ispitanika na pristup utemeljenom na pravu o zaštiti podataka i predviđenom člankom 15. Uredbe (EU) 2016/679. Status ispitanika, koji se temelji na pravu o zaštiti podataka, predstavlja pravo izrazito osobne prirode koje ne postaje dio stečajne mase te stoga nije obuhvaćeno prijenosom upravnih ovlasti i ovlasti raspolaganja na stečajnog upravitelja u skladu s člankom 80. stavkom 1. Insolvenzordnunga (Stečajni zakon, u daljnjem tekstu: InsO). Međutim, kako bi osigurao ujednačeno tumačenje prava Unije, Sud je u više navrata potvrdio svoju nadležnost za odlučivanje o zahtjevima za prethodnu odluku koji se odnose na odredbe prava Unije u situacijama u kojima se glavne činjenice nalaze izvan područja primjene prava Unije, ali u kojima nacionalno pravo prilikom utvrđivanja pravila koja se primjenjuju na potpuno unutarnju situaciju dotične države članice upućuje na sadržaj spomenutih odredaba prava Unije te ih proglašava izravno i bezuvjetno primjenjivima (vidjeti presude Suda od 16. ožujka 2006., C-3/04 [ECLI:EU:C:2006:176], Poseidon Chartering BV, t. 14. i sljedeće točke i od 18. listopada 2012., C-583/10 [ECLI:EU:C:2012:638], Nolan, t. 45. i sljedeće točke).
- 14 Ti su uvjeti u ovom slučaju ispunjeni. Kao što, među ostalim, proizlazi iz članka 2.a stavaka 3. i 5. AO-a, zakonodavac dopunama AO-a nastoji predvidjeti jedinstvena postupovna pravila koja nadilaze neposredno područje primjene Uredbe (EU) 2016/679 te su u skladu s općim načelom AO-a, a koja istodobno čine pravila koja se odnose na obradu osobnih podataka, za sve ispitanike koji su obuhvaćeni poreznim i poreznim postupovnim pravom neovisno o njihovom pravnom obliku [*omissis*]. Nema naznaka za to da je taj regulatorni cilj ograničen na poreze utvrđene pravom Unije. Obrada podataka pri kojoj se razlikuje između poreznih dužnika i vrsta poreza bila bi uostalom i tehnički neostvariva, kao što su to na raspravi pojasnili predstavnici Bundesministeriuma der Finanzen (Savezno ministarstvo financija, Njemačka), koje je glavno nadležno tijelo u pogledu izmjena AO-a.

- 15 Istodobno je nacionalni zakonodavac želio postojeća prava na pristup informacijama u skladu sa zakonima savezne vlade i saveznih zemalja o slobodi informiranja podrediti tom jedinstvenom poreznom postupovnom pravu [**orig. str. 8.**] i tako iz zakonâ o slobodi informiranja izuzeti konkretno područje koje se odnosi na porezne podatke [*omissis*]. To je svrha članka 32.e AO-a. Ta se odredba ne može tumačiti kao da se njome upućuje na pravnu osnovu. To bi značilo da odgovarajuća primjena, koja se nalaže u člancima 12. do 15. Uredbe (EU) 2016/679 u vezi s člancima 32.a do 32.d AO-a na zahtjeve za informiranje koje podnesu treće osobe, zbog nepostojanja statusa ispitanika uvijek dovodi do isključenja prava i da je stoga bespredmetna. Takvo tumačenje propisa nije u skladu s tekstom članka 32.e prvom rečenicom AO-a. Prema pojašnjenjima predstavnika Saveznog ministarstva financija na raspravi, to tumačenje nije u skladu ni s regulatornom namjerom iz članka 32.e druge i treće rečenice AO-a da se zahtjevi za pružanje informacija, u mjeri u kojoj proizlaze iz zakonâ savezne vlade i saveznih zemalja o informiranju, ograniče određivanjem gornje granice na onaj opseg koji proizlazi iz AO-a.
- 16 U tom kontekstu, ne može se uzeti u obzir „podijeljeno” tumačenje novih pravila u AO-u koja se, s jedne strane, odnose na situacije obuhvaćene pravom Unije i, s druge strane, na situacije koje nisu obuhvaćene pravom Unije.

- 17 Prvo pitanje:

O odgovoru na prvo pitanje ovisi može li financijsko tijelo na temelju članka 23. stavka 1. točke (j) Uredbe (EU) 2016/679 uopće odbiti pristup poreznim podacima poreznog dužnika. U skladu s jasnim tekstom članka 32.c stavka 1. točke 2. AO-a koji se, kao što proizlazi iz obrazloženja zakona [*omissis*], temelji na članku 23. stavku 1. točki (j) Uredbe (EU) 2016/679 i koji usto izričito upućuje na tu odredbu, nacionalni je zakonodavac očito pretpostavio da je to moguće. Suprotno tomu, u relevantnim stručnim krugovima jednim se dijelom zastupa stajalište da su derogatorne klauzule iz članka 23. stavka 1. točaka (i) i (j) Uredbe (EU) 2016/679 relevantne samo za privatnopravne subjekte; u tom pogledu točka (j) u konačnici ima samo ulogu pojašnjavanja u odnosu na točku (i) koja je široko formulirana radi zaštite prava i sloboda drugih subjekata [*omissis*] [**orig. str. 9.**] [*omissis*]. U prilog tom stajalištu govori činjenica da je zaštita važnih javnih interesa predmet derogatornih klauzula iz članka 23. stavka 1. točke (a) do (h) Uredbe (EU) 2016/679. Važni financijski interesi države u proračunskim i poreznim pitanjima mogu se pak zaštititi na temelju članka 23. stavka 1. točke (e) Uredbe (EU) 2016/679.

- 18 Drugo pitanje:

Ako se financijska tijela u načelu mogu osloniti na članak 23. stavak 1. točku (j) Uredbe (EU) 2016/679, potrebno je pojasniti obuhvaća li izraz „ostvarivanje potraživanja u građanskim stvarima” i obranu u pogledu potraživanja u građanskim stvarima. Nacionalni zakonodavac smatra da obuhvaća, kao što pak jasno proizlazi i iz teksta i iz obrazloženja članka 32.c stavka 1. točke 2. AO-a

[*omissis*]. Pritom izričito upućivanje na članak 23. stavak 1. točku (j) Uredbe (EU) 2016/679 u članku 32.c stavku 1. točki 2. AO-a, prema pojašnjenjima predstavnika Saveznog ministarstva financija na raspravi, u pogledu usklađenosti s pravom Unije koja se želi postići, služi pojašnjavanju činjenice da se misli samo na obranu u pogledu potraživanja u građanskim stvarima u smislu tog propisa.

- 19 Člankom 32. stavkom 1. točkom 2. AO-a želi se osigurati da se financijska tijela u pogledu jedinstvenog i zakonitog oporezivanja i očuvanja poreznih prihoda u slučaju građanskih potraživanja ne nalaze u boljem, ali ni u gorem položaju od drugih dužnika ili vjerovnika; stoga se obveze pružanja informacija trebaju temeljiti isključivo na građanskom pravu [*omissis*]. Cilj te odredbe je ispravak sudske prakse upravnih sudova „naklonjene stečajnim upraviteljima”, koja se odnosi na zahtjeve za pristup informacijama na temelju zakonâ savezne vlade i saveznih zemalja o slobodi informiranja [*omissis*]. U skladu s njom se upravne ovlasti i ovlasti raspolaganja stečajnog upravitelja na temelju članka 80. stavka 1. InsO-a odnose i na informacije obuhvaćene poreznom tajnom koje služe ispitivanju [**orig. str. 10.**] zahtjeva za pobijanje pravnih radnji u stečajnom postupku u skladu s člankom 129. i sljedećim člancima InsO-a, upućenih protiv financijskog tijela [*omissis*]. Posljedica te sudske prakse bila je to da su stečajni upravitelji mogli od financijskih tijela zahtijevati pristup poreznim podacima stečajnih dužnika, zahvaljujući kojima su u pravilu bili u mogućnosti ispitati zahtjeve za pobijanje pravnih radnji u stečajnom postupku upućene protiv financijskog tijela. Što se tiče drugih vjerovnika stečajnog dužnika, stečajni upravitelj može zahtijevati samo informacije obuhvaćene građanskim pravom na koje članak 32.c stavak 1. točka 2. AO-a izričito ne utječe. Međutim, u skladu s ustaljenom sudskom praksom Bundesgerichtshofa (Savezni vrhovni sud, Njemačka), zahtjevi za informacije koje su obuhvaćene građanskim pravom ovise o tome da pravo pobijanje pravnih radnji u stečajnom postupku u biti postoji te je samo još potrebno pobliže odrediti vrstu i opseg tog prava. Stoga, ako ne postoji obveza povrata, stečajni upravitelj se u pogledu svih potrebnih informacija treba obratiti stečajnom dužniku [*omissis*]. Prema tomu, stečajni upravitelj može zahtijevati informacije od drugih vjerovnika tek u znatno kasnijoj fazi postupka; nepovoljnije postupanje prema financijskim tijelima do kojeg zbog toga dolazi ubuduće se želi spriječiti člankom 32.c stavkom 1. točkom 2. AO-a.
- 20 Valja pojasniti je li taj regulatorni cilj obuhvaćen člankom 23. stavkom 1. točkom (j) Uredbe (EU) 2016/679. Tom se odredbom nacionalni zakonodavac, pod određenim uvjetima, ovlašćuje za donošenje restriktivnih pravila kako bi se osigurala provedba građanskih zahtjeva. Prema svojem uobičajenom značenju, izraz „ostvarivanje” odnosi se područje nositelja potraživanja (vjerovnika), a koristi se prvenstveno kao sinonim za provedbu ili izvršenje potraživanja koje je u biti već utvrđeno; to vrijedi i za izraz „the enforcement” u engleskoj ili „l'exécution” u francuskoj verziji Uredbe (EU) 2016/679. Obrana u pogledu potraživanja u građanskim stvarima stoga se ne može jednostavno obuhvatiti pojmom „ostvarivanje”. To vrijedi tim više jer zakonodavac u članku 9. stavku 2. točki (f), članku 17. stavku 3. točki (e), članku 18. stavku 1. točki (c), članku 18. stavku 2., članku 21. stavku 1. drugoj rečenici i članku 49. stavku 1. točki (e)

Uredbe (EU) [**orig. str. 11.**] (EU) 2016/679 razlikuje izraze „postavljanje”, „ostvarivanje” ili „obrana” (pravnih zahtjeva). Pritom nije jasno obuhvaća li obrana pravnih zahtjeva i obranu od takvih zahtjeva [*omissis*].

21 Ako izraz „ostvarivanje potraživanja u građanskim stvarima” obuhvaća i obranu financijskog tijela od takvih zahtjeva, kao sljedeće se postavlja pitanje moraju li zahtjevi (u ovom slučaju zahtjevi za pobijanje pravnih radnji u stečajnom postupku) već biti postavljeni protivniku potraživanja ili je dovoljno da se zahtijevaju informacije za provjeru takvih zahtjeva. Jezično nespretno sročeni tekst članka 32.c stavka 1. točke 2. AO-a odnosi se na obranu pravnog subjekta financijskog tijela „od potraživanja koja su mu upućena u građanskim sporovima”. Ako se „postaviti” shvati kao sinonim za „tražiti”, „zahtijevati”, „prijaviti”, „potraživati” ili „provoditi”, izraz „postaviti” implicira da je nositelj potraživanja (vjerovnik) već podnio zahtjev protivniku potraživanja (dužnik), koji je prema tome u svakom slučaju već konkretiziran. Suprotno tomu, sama mogućnost, koju tek valja pobliže ispitati s pomoću zatraženih poreznih podataka, da postoje zahtjevi za pobijanje pravnih radnji u stečajnom postupku upućeni financijskom tijelu, nije dostatna. Međutim, da je pravo na pristup informacijama isključeno tek nakon postavljanja zahtjeva za pobijanje pravnih radnji u stečajnom postupku, odredba bi uglavnom bila bespredmetna jer bi stečajni upravitelj već ranije dobio potrebne podatke. Stoga sudsko vijeće članak 32.c stavak 1. točku 2. AO-a tumači u skladu s njegovim jasnim značenjem i svrhom na način da se izrazom „postaviti” obuhvaćaju i zahtjevi „koje je još potrebno postaviti” odnosno „mogući” zahtjevi. Valja odgovoriti na pitanje i pojasniti je li to tumačenje obuhvaćeno člankom 23. stavkom 1. točkom (j) Uredbe (EU) 2016/679.

22 Treće pitanje:

Naposljetku je potrebno pojasniti može li se nacionalni propis, u skladu s kojim se ograničava pravo na pristup informacijama predviđeno člankom 15. Uredbe (EU) 2016/679 radi zaštite od [**orig. str. 12.**] mogućih zahtjeva za pobijanje pravnih radnji u stečajnom postupku upućenih financijskom tijelu, temeljiti na članku 23. stavku 1. točki (e) Uredbe (EU) 2016/679.

23 U skladu sa zamisli nacionalnog zakonodavca, regulatorni cilj iz članka 32.c stavka 1. točke 2. AO-a da se financijsko tijelo u slučaju građanskih potraživanja ne dovodi ni u bolji ni u gori položaj od drugih vjerovnika i dužnika također ima za cilj jedinstveno i zakonito oporezivanje i očuvanje poreznih prihoda; ta dva cilja predstavljaju važne ciljeve od općeg javnog interesa u proračunskim i poreznim pitanjima u smislu članka 23. stavka 1. točke (e) Uredbe (EU) 2016/679 [*omissis*]. Točno je da sudsko vijeće u pogledu teksta članka 32.c stavka 1. točke 2 AO-a i obrazloženja zakona pretpostavlja da je zakonodavac primarno želio primijeniti derogatornu klauzulu iz članka 23. stavka 1. točke (j) Uredbe (EU) 2016/679. U prilog tomu sa sustavnog gledišta govori činjenica da se zakonodavac na derogatorne klauzule iz članka 23. stavka 1. točaka (d) do (h) Uredbe (EU) 2016/679 poziva (samo) u drugim odredbama, poput članka 32.b stavka 1. točke 1. podtočke (a) AO-a, na koji upućuje u članku 32.c. stavku 1. točki 1. AO-a.

Neovisno o tome, u svakom slučaju se ne može sa sigurnošću isključiti da se članak 32.c stavak 1. točka 2. AO-a podredno može temeljiti i na članku 23. stavku 1. točki (e) Uredbe (EU) 2016/679.

- 24 Međutim, u ovom slučaju postoje dvojbe u pogledu te pretpostavke. Zatražene porezne informacije nisu važne za materijalnopravne porezne zahtjeve, nego prije svega za novčane tokove relevantne u okviru stečajnog prava, kao pravne radnje u smislu članka 129. stavka 1. InsO-a, koje se po potrebi mogu pobijati. Zahtjev za povrat davanja koja su pobijana u okviru stečajnog prava, a koji je stečajni upravitelj uputio protiv financijskog tijela, stoga se ne ubraja među zahtjeve koji proizlaze iz poreznog odnosa. Pobijanje pravnih radnji u stečajnom postupku dovodi samo do nedjelotvornosti pravne radnje čime se nanosi šteta vjerovnicima, ali ne i do nedjelotvornosti obveze na kojoj se ta radnja temelji. Naprotiv, pobijanje pravnih radnji u stečajnom postupku ne utječe na pravnu osnovu osporavanog davanja, u ovom slučaju poreznih potraživanja. Protivnik pobijanja mora stečajnom dužniku vratiti iznos koji mu je potonji dužnik platio, ali zadržava svoje prvotno izvršeno, a sada opet **[orig. str. 13.]** nepodmireno potraživanje (članak 144. stavak 1. InsO-a) koje može prijaviti u tablicu tražbina [*omissis*]. Točno je da se stoga cilj jednakog postupanja prema financijskim tijelima i drugim vjerovnicima predviđen člankom 32.c stavkom 1. točkom 2. AO-a temelji na financijskom interesu države jer financijsko tijelo primljene porezne prihode po potrebi mora vratiti i svoja potraživanja prijaviti u tablicu tražbina. Međutim, pitanje je li interes za zaštitom od tog „poništenja” prihvatljiv „važan cilj” u smislu članka 23. stavka 1. točke (e) Uredbe (EU) 2016/679 u najboljem je slučaju sporno, tim više što u svakom slučaju ne postoji neposredna povezanost s osiguravanjem jedinstvenog i zakonitog oporezivanja i očuvanja poreznih prihoda. I nacionalni zakonodavac je u tom pogledu prvenstveno predvidio druge slučajeve, kao što proizlazi iz odredbe članka 32.a stavka 2. AO-a na koju se upućuje u članku 32.b stavku 1. drugoj rečenici AO-a.

[*omissis*]